

NED. MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER TANDHEELKUNDE

OPENINGSREDE VAN DEN VOORZITTER OP DE JAARVERGADERING VAN 27/28 JANUARI 1934 TE UTRECHT.

Dames en Heeren,

Dit jaar herdenkt onze Maatschappij haar vierde lustrum, en zoo heet ik U dan heden hartelijk welkom op onze twintigste Jaarvergadering!

Twintig jaren in het leven eener organisatie als de onze, beteekenen nog slechts het begin van wat wij hopen dat een eervolle loopbaan zal blijven, maar toch, wat al niet is er in deze twintig jaren gebeurd en veranderd!

Van ongeveer 200 leden zijn wij gegroeid tot ongeveer 800, waardoor de zuigeling met het waterhoofd, via mazelen- en pokkenperiode, door den kinderleeftijd heen tot jeugdige wasdom is gekomen!

Hoe noodig is echter ook die ontwikkeling geweest, want hoe snel zijn ook de problemen in aantal en ernst toegenomen!

Konden wij voor 20 jaren die problemen nog hanteeren als studieobjecten, die aan daartoe aangewezen commissies gelegenheid gaven tot meer of minder lijvige rapporten, die met meer of minder haast werden behandeld — of niet behandeld, omdat alleen wijzelfen daarvoor geïnteresseerd waren en de tijd meestal niet drong — thans moeten wij ons telkens weer verdiepen in vraagstukken, die de directe levensbelangen van velen onzer leden raken en wenscht de buitenwereld daarin tevens een hartig woordje mede te spreken!

De „crisis” heeft er in niet geringe mate toe bijgedragen, den ernst van al die vraagstukken te verscherpen, maar laten wij ons wèl voor oogen houden, dat ook zònder die crisis hetzelfde zou zijn geschied, alleen het *tempo* zou dan minder snel zijn geweest!

Reeds verscheidene jaren werd door insiders met bezorgdheid geconstateerd, dat het steeds toenemende aantal studenten in de tand-

heelkunde, binnen korten tijd een „overcomplete” aan tandartsen zou moeten veroorzaken, waardoor aan velen hunner de bestaansmogelijkheid zou worden ontnomen.

Thans zien wij, dat terwijl meer dan 500 studenten het Utrechtsche Instituut bevolken, er reeds een aantal collega's zijn, die niet, of niet langer, in staat zijn in hun onderhoud of in dat van hun gezin te voorzien en vragen wij ons af, waar het heen moet, als de tandarts met zijn zeer gespecialiseerde opleiding, die niet anders kan doen dan zijn naambord bevestigen en afwachten of er patiënten zullen verschijnen, tot de ontdekking komt, dat hij na een dure studie en een dito installatie, zijn uren in ledigheid moet doorbrengen in het sombere vooruitzicht dat zijn beroep hem geen bestaan zal opleveren.

Gezien de ervaring, met name in dit laatste jaar opgedaan, acht ik mij verplicht vanaf deze plaats, met den grootsten nadruk een waarschuwend woord te doen hooren, in de hoop dat dit woord in het land zal worden vernomen; een waarschuwend woord vooral tot de ouders van aanstaande studenten, om niet langer hunne kinderen welgemoed naar het Tandheelkundig Instituut te Utrecht te zenden, in het naïeve geloof, dat na beëindiging dier studie een normale praktijk het vanzelfsprekende gevolg zal zijn!

Het constateeren van dit feit, dwingt ons — leden der Maatschappij — om de toestanden, ontstaan door het groote aanbod van tandartsen, ernstiger dan ooit onder de oogen te zien.

Men zal hebben te begrijpen dat thans — meer dan ooit — aaneensluiting geboden is, ter verdediging van de tandheelkundige belangen, die waarlijk niet in de laatste plaats, de belangen onzer patiënten zijn!

Tot iederen prijs moet worden getracht, het vertrouwen van den patiënt niet alleen in de kunde, maar ook in de onkreukbaarheid van zijn tandarts, hoog te houden en dit kan alleen geschieden door er zorg voor te dragen, dat zijn bestaansvoorwaarden niet beneden een redelijk peil dalen, wanneer de zucht tot zelfbehoud zal gaan leiden tot handelingen, die het vertrouwen in den stand der tandartsen zouden gaan ondermijnen!

Wij zullen onze uiterste krachten moeten inspannen om die bestaansvoorwaarden te beschermen en die bescherming zal nu en dan niet zonder strijd kunnen geschieden.

De leden zullen echter hebben te bedenken, dat bij strijd ook *offers* behooren en dat men dus uit een dergelijken toestand de logische consequenties zal hebben te trekken en niet kan verwachten, dat de

beroepsorganisatie er te allen tijde in zal slagen hunne positie op slag te verbeteren, maar dat, om hiertoe te geraken, onder meer bepalingen noodig zijn, die minimumvoorwaarden inhouden, waar beneden niet kan en mag worden gewerkt.

Men zal hebben in te zien, dat in die gevallen het eigenbelang — dat dan vrijwel altijd ook nog *zeer slecht begrepen* eigenbelang is — zal hebben te wijken voor het algemeen belang en dat het niet aangaat de voordeelen dezer bemoeiingen gedachteloos te incasseeren, om bij den geringsten tegenslag of moeilijkheid, slechts een woord van kritiek te hebben op de wijze, waarop de georganiseerde professie het leven den enkeling bemoeilijkt!

Het is noodig, dat men deze mentaliteit herziet, wanneer men althans hoopt in de toekomst bij voortdoring collega's bereid te blijven vinden, op de bres te staan voor deze belangen, die vrijwel nimmer hunne *persoonlijke* belangen zijn!

Andererzijds hebben wij echter ook het recht te verlangen, dat autoriteiten en belanghebbende buitenstaanders ons steunen in onze pogingen de tandheelkunde, als onderdeel der volksgezondheid, haar nuttige taak zoo goed mogelijk te laten vervullen.

Naast ons streven om een zoo groot mogelijk deel van het Nederlandsche Volk goede tandheelkundige hulp deelachtig te doen worden, doel ik hier met name op *den schandelijken toestand*, dat, ondanks alle wettelijke regelingen der laatste jaren, de onbevoegde tandheelkunde weliger tiert dan ooit en dat, ondanks al onze protesten bij de Inspectie der Volksgezondheid, bij Justitie en Politie, tot nu toe uit niets blijkt, dat hier eenige verandering op til is!

Integendeel, dagelijks bereiken ons uit het geheele land de berichten, dat onbevoegden — menschen vaak zonder de geringste kennis van de tandheelkunde — ja, veelal zelfs niet van de tandtechniek, straffeloos praktijk uitoefenen met steeds grooter onbeschaamdheid en in steeds grooter aantal.

Niet alleen dat onder deze omstandigheden de jonge tandarts een nóg moeilijker strijd heeft te voeren dan anders al het geval zou zijn, maar wat nog beduidend erger is, de popularisering van de conserveerende tandheelkunde, voor het behoud van een gezond gebit, ook voor het finantieel niet draagkrachtige deel van ons volk, een arbeid waaraan zooveel onzer jarenlang hun tijd en moeite gegeven hebben, wordt zodoende vermoord, tot onherstelbare schade niet alleen van het aanzien van onzen stand, maar vooral voor de saneering

van den mond van de breede lagen van het volk, een belang waarvan tóch langzamerhand ook de ontwikkelde leek is gaan inzien, dat het geen holle frase is!

Wanneer dan de vigeerende strafbepalingen onvoldoende zijn om dit ergerlijk euvel den kop in te drukken, dan wordt het de hoogste tijd dat door aanvulling dezer bepalingen de eerbied voor de Wet kan worden hersteld en het land bevrijd van wat een steeds bedenkelijker uitwas dreigt te worden!

Wanneer de overheid, door den finantieelen nood gedwongen, zich verplicht ziet veel ongedaan te maken of ongedaan te laten van wat overigens als zeer wenschelijk wordt beschouwd, dan klemt het te meer, dat men althans al datgene doet, wat zonder kosten gedaan kan en behoort te worden!

In dit verband moge ik memoreeren, dat Amsterdam zich verplicht heeft gezien de schooltandheelkunde af te schaffen, alhoewel wij al het mogelijke hebben gedaan om te trachten dit te voorkomen. Thans wordt gepoogd — met behulp der gemeentelijke autoriteiten — door particulier initiatief te redden wat er te redden valt.

Gelukkigerwijze valt te vermelden dat in Den Haag, de schooltandheelkunde behouden is gebleven, hetgeen in niet geringe mate te danken is aan de groote populariteit waarin deze Gemeentelijke Dienst zich mag verheugen, als gevolg van het uitnemende werk daar verricht door den Leider van dien Dienst met zijn staf van assistenten.

Dàar ligt de belangrijkste hoop voor de toekomst, te zorgen dat door onzen dagelijkschen arbeid, het nut van en het respect vóór dien arbeid in steeds stijgende lijn ons voert naar het einddoel: een gezonde mond voor het geheele volk!

In dat teeken, Dames en Heeren, staat ook veel van hetgeen op deze vergadering zal worden behandeld en in het vertrouwen, dat die behandeling zal geschieden in den geest van inzicht en saamhoorigheid, verklaar ik deze Jaarvergadering voor geopend!

Candidaten voor het lidmaatschap.

Overeenkomstig voorschrift van art. 2, Nieuw Huish. Reglement volgen hier de namen van adspirant-leden. Voor eventuele bezwaren raadplege men gemeld artikel.

J. van Anken, Delft, (Afdeeling 's-Gravenhage en O.)
 J. C. van Kooten, Rotterdam, (Afdeeling Rotterdam en O.)

- Mevr. B. Volders—Boekholts, (Afdeling Amsterdam).
Amsterdam,
Mevr. T. van Vliet—Voet, (Afdeling Utrecht).
Laren,
M. J. Homan, Rhenen, (Afdeling Gelderland).
L. H. Egens, Uithuizen (Afdeling Noord-Nederland).
R. de Boer, Apeldoorn, (Afdeling Gelderland).
Mejuffr. Willy Bollee, Baarn, (Afdeling Utrecht).
L. J. van Epen, Hilversum, (Afdeling Utrecht).

EENIGE GEGEVENS EN WENKEN:

1. Het algemeen secretariaat der Maatschappij is gevestigd Anton Mauvelaan 9, Bussum, telef. 3225.
2. Voor assistentie, waarneming of overname van praktijk zich uitsluitend te wenden tot het Bemiddelingsbureau. Leidster: Mej. Chr. Dullemond, Heerenstraat 46, Utrecht.
3. De Redactie van het Tandheelkundig Jaarboekje is gevestigd Anton Mauvelaan 9, Bussum.
4. Het Incasso-bureau van de Maatschappij staat onder leiding van Mr. G. H. E. Nord Thomson, Turfmarkt 8, Leiden.
5. De penningmeester van het Steunfonds der Mij. is Jan Visser, de Lairessestraat 55, Amsterdam. Gelden te remitteeren aan de Amsterdamdamsche Bank, rekening Jan Visser letter S.
6. Aanvragen voor de ongevallen- en ziekteverzekeringsspolis op de speciale Maatschappij-voorwaarden, te richten aan de directie der verzekeringsbank: de Nieuwe Eerste Nederlandsche, Prinsessegracht 13, den Haag.
7. Den leden der Mij. wordt dringend verzocht geen persoonlijke besprekingen met een ziekenfonds te voeren, alvorens vooraf inlichtingen te hebben ingewonnen bij de betreffende afdelings-ziekenfonds commissie. — Dit voorkomt latere moeilijkheden!
8. Het secretariaat der Centrale Ziekenfondscommissie is gevestigd bij W. van Eupen, van Bijleveldsingel 1, Nijmegen.